

[Udenrigsministeren]

bedømmer som vitalt for dets interesser. Spørgsmålet er derfor snarere at undgå det tiltagende misbrug af Luxembourgforliget, som har kunnet konstateres igennem en del år, og som har givet sig udslag i, at et hvilket som helst spørgsmål – også selv om det ganske åbenbart ikke vedrører vitale interesser – har ført til, at der ikke er gennemført afstemning, og at beslutningsprocessen på den måde er gået i stå.

For Luxembourgforligets fortsatte eksistens er det vigtigt, at det kun anvendes, når vitale interesser står på spil, og medlemslandene kan hver for sig yde et væsentligt bidrag hertil gennem udøvelse af en større grad af selvdisciplin. Den sikre vej til at underminere Luxembourgforligets anvendelse er en omfattende brug heraf, hvilket jo vil give vind i sejlene til de kredse, der ser Luxembourgforliget som den væsentligste hindring for beslutninger i Rådet.

På samme måde har spørgsmålet om en forøgelse af Parlamentets beføjelser spillet en betydelig rolle under drøftelserne. Dette er også et velkendt emne. Flere lande ønsker, at Parlamentet får lovgivningsbeføjelse på bekostning af Kommissionen og Rådet, og at Parlamentet tildeles beføjelser med hensyn til EFs finansiering, f.eks. i den form, at Parlamentet helt eller delvis kan træffe beslutning om den sats af et fælles beregningsgrundlag for merværdiafgift, som indbetales til Fællesskabet.

Sådanne ændringer vil kræve traktatændringer. Lovgivningsbeføjelsen er med den nuværende traktat udelukkende tillagt Kommissionen i kraft af dennes initiativret og Rådet i kraft af dets beslutningskompetence. Kompetencen til at træffe beslutning om omfanget af de finansieringskilder, der stilles til rådighed for EF, henhører i dag udelukkende under de nationale parlamenter.

Det er efter regeringens opfattelse næppe realistisk, at Parlamentet tildeles lovgivningsbeføjelse eller ret til et fastlægge EFs finansieringsramme.

Vejen til at løse dette dilemma ser størstedelen af medlemslandene gennem en forøget medindflydelse for Parlamentet og en styrkelse af konsultationer og samråd mellem Rådet og Parlamentet. Størstedelen af de øvrige medlemslande finder, at det vil være rimeligt i højere grad at medinddrage Parlamentet. Den mest vidtgående formel er en

form for medbestemmelse for Parlamentet; ikke sådan at Parlamentet kan træffe beslutninger, men ved, at Rådets beslutninger på flere områder ikke står ved magt, medmindre Parlamentet ligeledes træffer beslutning. Den mindst vidtgående formel går ud på at styrke og forbedre den eksisterende samrådsprocedure fra 1975, således at denne udstrækkes fra kun at omfatte retsakter med finansielle følger til at omfatte alle generelle retsakter.

Fra dansk side har vi øget vor indflydelse på internationale spørgsmål gennem vor deltagelse i det europæiske politiske samarbejde ... (Støj fra boremaskine).

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er gjort opmærksom på, at vi ikke kan have den støj, så det vil blive ændret.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

De af os, der har været hos tandlægen for nylig, kan ikke rigtig holde ud at høre det dér. (*Munterhed*).

Fra dansk side har vi øget vores indflydelse på internationale spørgsmål gennem vor deltagelse i det europæiske politiske samarbejde, EPS, hvor de ti medlemslande konsulterer hinanden om aktuelle spørgsmål af udenrigspolitisk karakter. Udbygningen af dette samarbejde er sket jævnsides med en fortsættelse af det værdifulde samarbejde i den nordiske kreds og inden for Europarådet.

EPS har tilført den danske udenrigspolitiske beslutningsproces et langt mere omfattende informationsgrundlag, end vi tidligere har kendt, og det har på afgørende måde øget gennemslagskraften bag danske synspunkter, som gang på gang er kommet til udtryk i en fælles ti'er-holdning.

Den udveksling af oplysninger og den opbygning af en fælles holdning udadtil, som har fundet sted, har gjort det muligt for de ti på en række vigtige områder at tale med én stemme. De ti har dermed kunnet påvirke den internationale udvikling på en måde, som har været i alles interesse og med en langt større vægt, end hvis hvert land alene havde talt for sig selv.

I Dooge-rapporten stilles forslag om en styrkelse af dette samarbejde. Det drejer sig bl.a. om bedre rådslagningsprocedurer og om